

זה קורה

הם דפקו על הדלת שלי בששה באוגוסט,
אף אחד לא עמד שם
ואף אחד לא נכנס, התישב בכסא
והעביר עמי את הזמן, אף אחד.

לעולם לא אשכח את ההערך
שנכנס בי כמו איש הנכנס לביתו שלו
והייתי שבע-רצון מאי-היות:
כמו ריקנות הפתוחה לכל.

אף אחד לא תחקר אותי ללא-אומר
וענתי בלי לראות ובלי לדבר.

איזה ראיון מאוחר ומדיק!

משורר צ'יליאני, חתן פרס נובל, 1904-1973.

ווברטו בולניו

הכלבים הרומנטיים

אז הגעתי לגיל עשרים
והייתי משגע.
אבדתי ארץ
אבל זכיתי בחלום.
כל עוד החלום נשאר לי
דבר לא שנה.
לא עובד, לא מתפלל
לא לומד באור הבקר
לצד הכלבים הרומנטיים.
והחלום חי בחלל נשמת.
חדר-שנה מעץ,
אפולו,
עמק בתוך ראותיו של הטרופי.

ולפעמים הייתי נסוג אל תוכי
ומבקר את החלום: פסל מנצח
במחשבות נוזליות,
תולעת לבנה מתפתלת
באהבה.
אהבה נמלטת.
חלום בתוך חלום אחר.
והסיוט אומר לי: עוד תתבגר.
תשאיר מאחור את תמונות הכאב והמבוך
ותשכח.
אבל אז, להתבגר היה פשע.
אני כאן, אמרתי, עם הכלבים הרומנטיים
וכאן אני מתכוון להשאר.

גודזילה במקסיקו

הסכת ושמע, בני שלי: פצצות נופלות
על מקסיקו סיטי אבל איש לא שם לב.
האוויר נשא את הרעל דרך
הרחובות והחלונות הפתוחים.
בריוק סימת לאכל וראית בטלוויזיה
סרטים מצררים.
אני קראתי בחדר הסמוך
כשהבנתי שאנחנו הולכים למות.
למרות הסחרחרת והבחילה גררתי את עצמי
לפנת האכל ומצאתי אותה על הרצפה.
התחבקנו. שאלת אותי מה קורה
ולא אמרתי לה שאנחנו חלק מתכניתו של המות
אלא שאנו יוצאים למסע, אחד נוסף, יחד ושאל לה לפחד.
כשעזב, המות אפלו
לא עצם את עינינו.
מי אנחנו? שאלת שבוע או שנה אחר כך,
נמלים, דבורים, מספרים שגויים
במרק העכור של הגורל?
אנחנו בני אנוש, בני שלי, כמעט צפרים,
גבורי צבור וסודות.

משורר וסופר צ'יליאני, 1953-2003.

